

sledek této trestní věci měl rozhodný vliv na rozhodnutí sporu. Nemělo proto smyslu, by bylo ve sporu pokračováno před skončením trestní věci, a nelze spatřovati nezáměr žalobcův na vedení sporu ani v tom, že navrhl pokračování ve sporu teprve dne 8. dubna 1929. Tento návrh byl vznesen v době, kdy trestní řízení nebylo ještě skončeno, kdy tedy ještě nepominul důvod, z něhož byl spor ponechán v klidu. Trestní řízení proti žalobci bylo skončeno teprve osvobozujícím rozsudkem krajského soudu trestního v B. ze dne 9. dubna 1932, jenž nabyl právní moci. Navrhl-li žalobce již podáním ze dne 16. dubna 1932, by bylo pokračováno v řízení svého času přerušeném, dal tím náležitě najevo, že mu záleží na tom, aby byl spor co nejdříve projednán. I tato okolnost svědčí pro to, že žalobce tím, že ponechal řízení delší dobu v klidu, nezamýšlel zdržovati řádné pokračování ve sporu. Nižší soudy neposoudily věc po právní stránce správně, zamítнувše žalobu z důvodu promlčení žalobního nároku. Zastávající názor, že zažalovaná pohledávka jest promlčena, nezabývaly se nižší soudy ostatními námitkami žalovaného proti žalobnímu nároku. Jest proto odvolací řízení kusé (§ 503 čis. 2 c. ř. s.), kusým bylo i řízení před prvním soudem a jest třeba jednání v prvé stolici, aby se věc stala zralou k rozhodnutí.

Tomu, aby věc byla vrácena p r v é m u s o u d u k dalšímu jednání a novému rozhodnutí, nebrání předpis § 33 (1) zákona čis. 131/1931 sb. z. a n., podle něhož se věc projednává před odvolacím soudem z n o v u v mezích určených odvolacími návrhy. Praví-li zákon, že se věc projednává před odvolacím soudem »z n o v u«, předpokládá nutně, že věc byla již v řízení u pracovního soudu projednána. V souzeném případě však nebyla věc projednána prvním soudem s hlediska námitek, jež vznesl žalovaný v prvé stolici proti žalobnímu nároku ve věci samé, nýbrž první soud se zabýval j e n námitkou žalovaného, že žalobní nárok jest promlčen. Bylo proto zrušiti nejen rozsudek odvolacího soudu podle § 35, odstavce druhého zákona čis. 131/1931 sb. z. a n., nýbrž i rozsudek první stolice podle § 35, druhého odstavce cit. zák. a § 510 c. ř. s. a vrátiti věc soudu prvé stolice, aby se obíral ostatními námitkami žalovaného proti žalobnímu nároku a pak znovu rozhodl.

Čís. 13379.

Je-li postupitelem vykonatelné pohledávky obchodní firma (banka), nestačí s hlediska § 9 ex. ř. postupní listina, na níž podpisy osob, zastupujících prý firmu, jsou veřejným notářem ověřeny, nýbrž musí býti předložena i listina veřejná neb veřejně ověřená, z níž vyplývá, že osoby podepsavší postupní listinu za firmu byly oprávněny podepsati postupní listinu za firmu. Nestačí poznámka veřejného notáře v ověřovací doložce, že podle dokladů jemu předložených jsou osoby podepsavší postupní listinu oprávněny znamenati firmu. Onen průkaz lze, jde-li o firmu na Slovensku, podati jen ověřeným opisem ze seznamu obchodních firem po rozumu § 7 obchodního zákona na Slovensku platného (zák. čl. XXXVIII z r. 1875), po případě úředním potvrzením soudu, že osoby, které postupní listinu podepsaly, jsou oprávněny podle seznamu obchodních firem firmu zastupovati.

(Rozh. ze dne 22. března 1934, R I 923, 924/33.)

Exekuční tituly, směnečné platební příkazy, zněly pro Slovenskou všeobecnou úvěrní banku, filiálku v P. Exekuční návrhy podal Josef V., jako postupník řečené banky. Soud první stolice exekuce povolil, rekursní soud exekuční návrhy zamítl. Důvody: Exekučními tituly pro exekuce, o něž tu jde, jsou pravoplatné směnečné platební příkazy, jichž obsah se shoduje s obsahem exekučních návrhů co do výše vymáhaných pohledávek s přísl. se zřetelem na obsah postupní listiny ze dne 23. prosince 1931. Ježto exekuce vede Josef V., tudíž osoba rozdílná od osoby podle směnečných platebních příkazů oprávněné, předložila vymáhající strana prvnímu soudu k průkazu přechodu nároku exekucemi vymáhaného na Josefa V-a ve smyslu § 9 ex. ř. postupní listinu, podle níž Slovenská všeobecná úvěrní banka filiálka v P. postoupila Josefu V-ovi, obdrževši od něho 15.000 Kč, pohledávku v částce 10.000 ce 6% úroky od 26. července 1931, jakož i z pohledávky 10.000 Kč část 5.000 Kč se 6% úroky od 26. července 1931, u obou ve spojení s právy pohledávkami těmi spojenými, obzvláště s právy exekučními, vyplývajícími ze směnečných platebních příkazů. Jest správné, že listina jest opatřena razítkem Slovenské všeobecné úvěrní banky, filiálky v P., a podpisy Alexandra Sch-a a Ladislava S-a, ověřenými veřejným notářem. Ježto postupující strana jest korporací, tudíž osobou právnickou, měl býti vymáhající stranou s postupní listinou předložen také průkaz příslušného soudu eventuálně příslušného úřadu o tom, že podpisovatelé podle ověřovací klausule Alexander Sch. a Ladislav S. jsou oprávněni dotyčně v době podpisu listiny byli oprávněni podpisovati a firmovati firmu Slovenská všeobecná úvěrní banka, filiálka v P., by byl splněn zákonem požadovaný průkaz veřejného ověření listiny. V tomto směru nedostačilo, že v ověřovací klausuli jest uvedeno veřejným notářem, že Alexander Sch. a Ladislav S. jsou podle dokladů notáři předložených ke dni podpisu listiny oprávněni značiti firmu »Slovenská všeobecná úvěrní banka, filiálka v P.«, neboť soud povolující exekuci musí sám z úřadu zkoumati, zda jsou splněny všechny požadavky pro skutečný a platný postup zákonem žádané. Prvý soud po této stránce návrhy exekuční nezkoumal a exekuce povolil bez úředního průkazu o oprávněnosti Sch-a a S-a k zastupování a znamenání postupující firmy. Pro tento nedostatek měly býti exekuce zamítnuty, neboť nebyly předloženy o postupu průkazy, jaké má na mysli § 9 ex. ř. a nevyhovovaly návrhy v tom směru předpisu § 54 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 9 ex. ř. může býti exekuce povolena pro jinou osobu, nežli tu, která v exekučním titulu jako oprávněná je označena, jen potud, pokud listinami veřejnými nebo veřejně ověřenými se prokáže, že nárok v exekučním titulu uznaný přešel na ty osoby, jimiž exekuce jest navržena. Bylo proto na stěžovateli, aby listinou veřejnou neb veřejně ověřenou prokázal, že vymáhané pohledávky mu byly postoupeny Slovenskou všeobecnou úvěrní bankou, filiálkou v P. Stěžovatelem k exekuční žádosti připojenou postupní listinu nelze pokládati za listinu, jakou vyžaduje ustanovení § 9 ex. ř. Postupní listina je sice veřejným notářem

ověřena, avšak neprokazuje, že k postupu skutečně došlo, ježto nebyla předložena listina veřejná nebo veřejně ověřená, z níž by vyplývalo, že osoby postupní listinu podepsavší byly oprávněny vydati postupní listinu za Slovenskou všeobecnou úvěrní banku, filiálku v P. Za takovouto listinu nelze pokládati poznámku veřejným notářem do ověřovací doložky pojatou, že podle dokladů jemu předložených jsou místoředitel Alexander Sch. a obchodní splnomocněnec Ladislav S. oprávněni znamenati za Slovenskou všeobecnou úvěrní banku, filiálku v P. K takovému potvrzení neopravňují notáře ani předpisy notářského řádu platného na Slovensku (§ 97 zák. článku XXXV z roku 1874, jenž byl doplněn § 28 zák. článku VII z roku 1886). Onen průkaz lze podati jen ověřeným opisem ze seznamu obchodních firem po rozumu § 7 obchodního zákona na Slovensku platného (zák. čl. XXXVII z r. 1875), po případě úředním potvrzením soudu, že osoby, které postupní listinu podepsaly, jsou oprávněny podle seznamu obchodních firem zastupovati Slovenskou všeobecnou úvěrní banku, filiálku v P. Aby tudíž bylo vyhověno předpisu § 9 ex. ř., měla býti veřejně ověřená postupní listina podepsána osobami, jež podle seznamu obchodních firem jsou oprávněny zastupovati Slovenskou všeobecnou úvěrní banku, filiálku v P., a na průkaz toho, že tomu tak jest, měl býti připojen k exekuční žádosti jeden z uvedených dokladů. Ježto se tak nestalo, zamítl rekursní soud stěžovatelovy návrhy na povolení exekuce.

Čís. 13380.

Věci věnované dlužníkem k používání v jeho zasílatelském podniku, jemuž jest výhradně věnována i nemovitost, na níž tyto věci jsou, jsou příslušenstvím nemovitosti (§ 252 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 22. března 134, R I 213/34.)

V exekuci proti zasílateli byly zabaveny 1 kůň, 1 železná pokladna, 1 lovecký vůz, 2 kočáry a 1 psací stroj. Návrhu dlužníka, by tyto svršky byly vyloučeny z exekuce, soud první stolice vyhověl z důvodu § 252 ex. ř., uznáv, že předměty ty jsou příslušenstvím domu patřícího dlužníku, který jest výlučně zařízen k provozování podniku zasílatelského (povoznického) a že předměty vylučované jsou věcmi věnovanými dlužníkem zřejmě k užívání nemovitosti jakožto provozovny. Rekursní soud návrh dlužníkův zamítl. Důvody: Názor prvního soudu, že předměty potřebné k provozu podniku jsou příslušenstvím budovy, je-li zařízena k provozu určité živnosti a je-li k tomu budova ta výlučně neb aspoň převážně určena, jest sice správný, podmínkou však jest, by nemovitost skutečně byla zařízena jako provozovna podniku a věci movité byly určeny k používání této provozovny. Bylo by tedy nutno, by v souzeném případě budova byla věcí hlavní, věci vylučované pak věcmi vedlejšími, bez nichž věci hlavní nelze užívati, neboť jen tento charakter věcí jako vedlejších zakládá povahu jejich jako příslušenství (§ 294 obč. zák.). Nestačí tudíž, by nemovitosti byly sice zařízeny, byť i výlučně nebo aspoň převážně, k snažšímu provozování živ-